

svojím vyhlásením určil 300 Eur mesačne ako výživné pre mal. dcéru N.. K uvedeným výdavkom odporcu okresný súd pripočítal aj náklady na stravu, ošatenie, cestovanie a podobne, ktoré musel odporca nevyhnutne vynakladať. Navrhovateľka (okresným súdom nesprávne označená ako odporkyňa) bola v uvedenom období nezamestnaná a nemala žiadny príjem okrem odkúpnej hodnoty svojej životnej poisťky v decembri 2012, čo bola suma 1.375,86 Eur. Z oboznámených listinných dôkazov vyplynulo, že navrhovateľka sa o prácu zaujíma, a to napriek jej tvrdeniu, že starostlivosť o maloletú dcéru jej zamestnanie neumožňuje. Navrhovateľka v období od septembra 2012 musela mesačne uhrádzať 133,36 Eur na splátku hypotéky, 75,60 Eur na elektrinu, 70 Eur na kúrenie, asi 5,70 Eur na plyn, cca 6 Eur na vodu, 1,80 Eur na daň z nehnuteľností (rozpočítaná na 12 mesiacov), 1,25 Eur poplatok za odvoz smetí (rozpočítané na 12 mesiacov a dve osoby), 91,61 Eur + 2,99 Eur splátku na úver vo D., ktorý si brali s odporcom, 4,64 Eur za rozhlas a TV. Okrem toho navrhovateľka zaplatila dňa 12.10.2012 poisťné na PZP 33,33 Eur, dňa 09.11.2012 poisťné 61,86 Eur za poistenie odporcu, raz za tri mesiace platí poisťné 44,70 Eur na poistenie domácnosti, poplatky za vedenie účtu odporcu 10 Eur mesačne, splátky na kreditnú kartu v sume 65 Eur mesačne, poisťné na životné poistenie odporcu 36,51 Eur raz za dva mesiace. Pri zohľadnení týchto nákladov, ku ktorým okresný súd pripočítal aj náklady na stravu, ošatenie, cestovanie a podobne, ktoré musela navrhovateľka rovnako nevyhnutne vynakladať a tiež náklady na výživu mal. N. sa okresnému súdu javilo ako dôvodné, že navrhovateľke nestačili peňažné prostriedky zasielané odporcom a musela čerpať ďalšie dva úvery vo D., ktoré spláca mesačne jeden po 72,65 Eur + 2,99 Eur a druhý 76 Eur + 2,99 Eur. Tieto výdavky preto okresný súd pokladal za oprávnené. Porovnaním vyššie uvedených pomerov účastníkov sa okresnému súdu javil návrh navrhovateľky na určenie výživného od odporcu v sume 200 Eur mesačne ako dôvodný. Odporca mal v období od 9/2012 do 3/2013 pri priemernom mesačnom príjme 2.521 Eur výdavky asi 487,50 Eur a priemerne posielal na účet navrhovateľky 353 Eur mesačne (pre obdobie od decembra 2012 súd ráta len so 100 Eur, keď ostatné peňažné prostriedky boli určené na výživu mal. N.). Zostávalo mu tak ešte asi 1.680 Eur mesačne na bežné výdavky. Navrhovateľka mala v rovnakom období priemerný mesačný príjem 550 Eur (peňažné prostriedky od odporcu + rozpočítaná odkupná hodnota jej životného poistenia na 7 mesiacov) a výdavky viac ako 650 Eur. Na základe tohto porovnania je určenie výživného odporcovi na navrhovateľku v sume 200 Eur mesačne od 05.09.2012 (kedy navrhovateľka podala návrh na súd) naďalej úplne dôvodné, keď rozsah vyživovacej povinnosti má byť podľa zákona určený súdom tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Okresný súd preto určil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 200 Eur mesačne vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca vopred, s účinnosťou od 05.09.2012. Výživné, ktoré bolo splatné do dňa rozhodnutia, vo výške 1.773,33 Eur (do dňa rozhodnutia 02.05.2013 bolo splatné výživné od 05.09.2012 do 31.05.2013, teda za 8 mesiacov a 26 dní mesiaca september 2012, t. j. 8 x 200 Eur + 26 x 6,66 Eur ako alikvotná časť výživného pripadajúca na jeden deň = 1.773,33 Eur) povolil podľa § 160 ods. 1 O.s.p. odporcovi splácať popri bežnom výživnom v splátkach po 100 Eur mesačne s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 71, § 77 ods. 1 Zákona o rodine. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 151 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého súd o náhrade trov konania rozhoduje na návrh. Hoci bola navrhovateľka v konaní úspešná a mala by tak právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p., náhradu trov konania si neuplatnila, a preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietne, alternatívne rozsudok súdu prvého stupňa zruší a vec vráti na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s otázkou vkladov peňažných prostriedkov na účet navrhovateľky od pána C. I., keď podľa jeho názoru je vysvetlenie vkladu týchto finančných prostriedkov na jej účet nedôveryhodné a tieto prostriedky by mali byť považované za príjem navrhovateľky. Nedostatočne súd prvého stupňa tiež prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľke posielal až do novembra 2012 sumy vyššie než 600 Eur mesačne. Formalisticky tiež posudzoval skutočnosť, že uviedol, že sumu 300 Eur bude od decembra 2012 posielat' na výživu mal. N., keď nebolo v konaní preukázané, že táto suma bola v celom rozsahu na potreby maloletej použitá. Poukázal tiež na skutočnosť, že navrhovateľka vlastní nehnuteľnosť v R. G., ktorú by mohla predať, čo však neurobila. Má tiež pochybnosti o tom, či si navrhovateľka dostatočne intenzívne hľadá prácu, nakoľko 11 žiadostí za celé obdobie je nezamestnanosti považuje za nízke. Poukázal na rozporné vyjadrenia navrhovateľky, keď jednak tvrdí, že si zamestnanie nájsť nemôže pre zlý zdravotný stav maloletej, no na druhej strane si prácu hľadá. Nespochybnil, že maloletá má zdravotné problémy, avšak nie sú natoľko závažné, aby

navrhovateľka nemohla pracovať. Podľa jeho názoru si navrhovateľka dostatočne intenzívne prácu nehľadá. Vyjadril názor, že prezentované výdavky navrhovateľky a ich dcéry sú prívysoké a poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka si zobrala viacero úverov, pričom nie je zrejmé a preukázané, na aké účely tieto peňažné prostriedky boli použité. Nesúhlasil s konštatovaním súdu prvého stupňa, že mal v každom mesiaci iný príjem.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že súdu predložila listinné dôkazy, ktoré mala doma, o tom, že si hľadá prácu, ostatné listinné dôkazy sú na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré si súd môže vyžiadať. Zdôraznila, že v prípade, že by si nehľadala prácu, bola by z evidencie uchádzačov o zamestnanie vyradená. Zdravotný stav mal. N. preukázala písomne frekvenciami lekárskeho ošetrovania a domácej liečby a poukázala na skutočnosť, že odporca sa o zdravotný stav dieťaťa nezaujíma. Zdôraznila, že vklady pána I. na jej účet sú podložené písomne jeho čestným prehlásením, ktoré je v spise založené. To, že je vlastníčkou pozemku v R. G., je pravda a odporca tiež vie, že tento ponúka na predaj od roku 2009. Nie je pravdou, že odporca posielal na výživu maloletej sumu 300 Eur mesačne, pretože od mája 2013 posielal na dieťa len sumu 200 Eur mesačne. Poukázala na exekúcie, ktoré platila za odporcu, pričom si brala úvery, aby ich splatila, on sa nestaral o rodinu a pod vplyvom alkoholu prišiel o vodičský preukaz, ktorý ho živil a mal aj ich. Taktiež musela zaplatiť pokutu a ostatné výdavky spojené s touto skutočnosťou. Odporca neuviedol, že nemal prácu a ona musela zabezpečiť peňažné prostriedky na chod celej domácnosti, ako aj na kúrenie, čo preukazovala čestnými prehláseniami osôb, od ktorých majú pôžičky, ktoré treba vrátiť. Vyslovila názor, že odporca s ňou žil len preto, že bývalý manžel jej vyplácal BSM a ona mala veľmi dobré zamestnanie a dobre platenú prácu, z ktorých peňažných prostriedkov profitoval. Podľa jej názoru odporca žije nadpriemerne a treba brať do úvahy skutočnosť, že žije v spoločnej domácnosti s ďalšou osobou, ktorá je zárobkovo činná, a má preto dostatok finančných prostriedkov, aby oni ako rodina s mal. N. mali približne rovnakú životnú úroveň ako odporca. Žije sama s dieťaťom a prácu si sústavne hľadá. V doplnenom vyjadrení žiadala, aby súd prihliadol, že sa stará o mal. dieťa účastníkov, čo odporca nerobí vôbec. Odporca žije v spoločnej domácnosti so ženou, s ktorou má mimomanželský pomer od roku 2010. Poukázala tiež na náklady odporcu, ktoré považovala za nadštandardné. K svojmu vyjadreniu k odvolaniu priložila vyjadrenie C. I., z ktorého vyplýva, že sám odporca mu navrhol v období, keď boli kolegovia, z dôvodu, že nemá zriadený svoj účet a jeho manželka (navrhovateľka) bola ekonómka, že mu budú spravovať účty. Po odchode odporcu do Z. im obom často požičiaval peniaze a navrhovateľka si musela vziať pôžičku, aby mu ich mohla vrátiť. Prehlásil, že navrhovateľka z jeho peňazí neprofituje a vždy mu jeho peniaze vráti do posledného centu.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli odporcom v odvolaní vznesené. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám § 157 ods. 2 O.s.p., keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, uviedol stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, oboznámil výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V plnej miere a vyčerpávajúco vysvetlil, z akých úvah pri svojom právnom závere vychádzal. Odvolací súd konštatuje správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na dôvody jeho rozsudku odkazuje s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolacie námietky odporcu vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie v danej veci. Na doplnenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Podľa § 71 ods. 1 prvá, druhá veta Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká.

Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a končí sa právoplatnosťou súdneho rozhodnutia o rozvode manželstva, smrťou jedného z manželov, alebo vyhlásením manželstva za neplatné. Požiadavka, aby životná úroveň manželov bola v zásade rovnaká, je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Aj v tomto prípade súd musí podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine prihliadnuť na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného, pričom súd prihliadne aj na starostlivosť o spoločnú domácnosť (pokiaľ ju účastníci vedú) a mal. deti, pochádzajúce z manželstva účastníkov.

Okresný súd správne právne vec posúdil, keď aplikoval ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine a pri určení rozsahu výživného sa riadil zásadami v tomto zákonom ustanovení zakotvenými, a preto správne výšku výživného zo strany odporcu pre navrhovateľku ako jeho manželku určil vo výške 200 Eur mesačne s účinnosťou od 05.09.2012. Vychádzal zo zásady rovnakej životnej úrovne účastníkov - manželov, prihliadol na odôvodnené potreby navrhovateľky, ale aj schopnosti a možnosti a majetkové pomery odporcu. Zásada rovnakej životnej úrovne neznamena mechanickú rovnosť medzi manželmi, ktorá by sa mala vyvodzovať len z ich zárobku, ale treba prihliadať aj k odôvodneným potrebám oprávneného manžela, ako aj k možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom povinného manžela.

Keďže príjem navrhovateľky v uvedenom období spočíval výlučne z hodnoty jej životnej poisťky (1.375,86 Eur - december 2012), iný príjem nemala, pričom preukázala, že sa o zamestnanie zaujímal, stará sa osobne o mal. dieťa účastníkov a odporca mal príjem z zamestnania od septembra 2012 v rozmedzí od 2.039 Eur do 2.733 Eur a mesačne vkladal na svoj účet finančné prostriedky v rozmedzí od 307 Eur do 930 Eur, je zrejme, že životná úroveň oboch manželov nebola rovnaká, a to ani po zohľadnení nákladov odporcu v súvislosti s jeho bývaním a s jeho odôvodnenými nákladmi. Preto odporcovi vznikla povinnosť navrhovateľke platiť výživné na manželku v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Keďže si odporca túto povinnosť dobrovoľne neplnil, správne ho okresný súd zaviazal k plateniu výživného vo výške 200 Eur mesačne s účinnosťou od 05.09.2012, t. j. od podania návrhu na začatie tohto konania na súd.

Pokiaľ odporca v podanom odvolaní vytýkal súdu prvého stupňa nesprávne posúdenie zasielania peňažných prostriedkov od C. I. na účet navrhovateľky, neprihliadnutie na skutočnosť, že posielal viac ako 600 Eur mesačne do novembra 2012, formalistické posúdenie výživného vo výške 300 Eur pre mal. N., vlastníctvo nehnuteľností - pozemku navrhovateľkou v R. G., nedostatočné intenzívne hľadanie si práce navrhovateľkou, nepresné konštatovanie o výške jeho zárobku a podobne, odvolací súd poukazuje na správne, rozsiahle a výstižné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa všetkými týmito námietkami odporcu dôsledne zaoberal a dal na ne odpovede, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o nedoplatku na zročnom výživnom a výroku o trovách prvostupňového konania, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a úspešnej navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.